

Egy családfa ágai*

Az olimpikon

Petneházy Jánosnak és Hofmeister Dórának – akárcsak a magyar népmesékben a szegény embernek – három fia született: Imre (1905-ben Újvidéken), László (1906-ban szintén Újvidéken) és Sándor (1908-ban Kulán). Mind a hárman a katonai pályán próbáltak szerencsét, Sándor honvéd ösztöndíjas állatorvosként.

Imre gimnáziumi érettségijét követően¹ 1923 októberétől 1924. augusztus 1-ig kiváló eredménnyel végezte el Komáromban a karpaszományos iskolát.² Azután a műszaki egyetemre kérte felvételét, de nem sikerült bejutnia. (Életleírás) A Ludovika Akadémiát 1928. augusztus 20-án jeles eredménnyel fejezte be, és tisztté avatták, főhadnagy lett. (Jeles eredménnyel végzi majd '34-ben a sport- és vívótanári, Kassán 1940-ben a gk.-, '44-ben a hadbiztosi, ugyancsak '44-ben Güstrow Mecklenburgban a zászlóaljparancsnoki tanfolyamot is. A pápai ejtőernyős képzést kiválóan teljesíti. Mindeközben 1940-ben gépkocsivezetői és -szerelő tanfolyamot végez Győrben, a Rába gyárban.) (Nyilatkozat) 1928-tól '31-ig szakasparancsnok Szegeden a 9. gyalogezrednél, majd '37-ig sport- és anyagi tiszt Budapesten az 1. honvéd gyalogezrednél. Ugyanezt a feladatot látja el Rétságán '38-ban az 1. honvéd vadászzászlóaljnál. Még abban az évben áthelyezik Budapestre az 1. honvéd gépkocsizászlóaljhoz, ahol századparancsnok, gépkocsi-előadó és sporttiszt lesz. 1939. május 1-től százados.³ 1939. december 1-től 1940. október 1-ig az ungvári 5. gépkocsizó zászlóaljnál anyagi és sporttiszt. 1941 szeptemberében felesége származása miatt nyugdíjazták. (A Szolgálati adatlapja szerint 1941-től 1945-ig parancsnok, sporttiszt és gépkocsi-előadó Pápán, az 1. honvéd ejtőernyős zászlóaljnál.) 1943. május 1-jén őrnaggyá léptették elő, október 15-én

reaktíválták, táviratilag (Életleírás) a harcterre vezényelték, a megszálló csoport parancsnokság alárendeltségébe, a keleti hadszíntéren, Kremeneceben tevékenykedő 21/l. gyalogzászlóalj parancsnokává tették. A vasutat biztosították. Tisztségét 1944. március 31-ig töltötte be, attól kezdve július 1-ig az 1. ejtőernyős zászlóalj kötelékében szolgált. Ezután szeptemberig a 27. kiképző zászlóaljnál beosztott, december 31-ig a 27/l. gyalogzászlóalj parancsnokaként teljesített frontszolgálatot a galíciai, az erdélyi és a magyarországi hadszíntéren. 1945. március 1-től a 27. gyaloghadosztálytörzs beosztott tisztje. Életrása alapján május 7-én (a Szolgálati adatlap szerint 1-jén) a güstrowi tanfolyamról hazaérőben esett először amerikai, majd szovjet hadifogságba, és röviddel azután betegen a szatmárnémeti kórházba szállították. A háború után a H. M. illetékes bizottsága igazolta, majd 1949 végén nyugállományba helyezték, és 75%-os rokkantnak nyilvánították. A Honvédelmi Minisztériumban kialakított 1. sz. bizottság – ellátási igényének megtartása mellett – a tényleges szolgálatból elbocsátotta. (Véghatározat, 1946. nov. 5., Központi Irattár) 1947-től a párt megszűnéséig, 1949-ig a Nemzeti Parasztpárt budapesti II. kerületi szervezetének tagja. 1948 októberétől négyhetes tanfolyamot végzett a Petőfi Tisztképző Akadémián. Az Elektrotechnika Vállalatnál rajzolóként dolgozott, de foglalkozott motortekercseléssel, kábelszereléssel is. (Szolgálati adatlap. Központi Irattár) Déry Margit Katalinnal 1950-ben kötött házasságot. (Első házasságából Ildikó lánya 1937-ben, nevelt lánya, Varga Katalin 1944-ben, második házasságából Imre fia 1952-ben született.)

Petneházy Imre további életéről is csak a róla szóló iratokból nyerhetünk (mozaikos) képet. A kecskeméti kiegészítő parancsnokság 1955. május 28-án írt feljegyzési lapja szerint

a Kecskeméti Építő Gépkarbantartó Vállalatnál, ahol üzemi technikusként alkalmazták, munkáját pontosan ellátta, azonban zárkózott ember volt. „Családi és baráti körét nem ismerik az üzemben, ahol nincsenek politikai megnyilvánulásai. Társadalmi munkásként a megyei TSB-nél titkári teendőket látott el. Nem megbízható.” A kiegészítő parancsnokság keltezés nélküli feljegyzési lapján (a Bács-Kiskun Megyei Építési és Szerelőipari Vállalat véleménye alapján) ez olvasható: „Petneházi (!) Imre gépész-tervező munkáját lelkiismeretesen látja el. Az októberi eseményekben és az utána következő időkben magatartása ellen semmilyen kifogás nem merült fel.” Egy bizottság (melynek egy-egy százados, alezredes, megyei pb-tag és rendőrnyomozó a tagja) jelentése a beszerzett vélemények alapján 1957. december 16-án megismétli az iménti, az októberi eseményekre is utaló véleményt. Megemlíti, hogy Petneházy Imre Ludovika Akadémiát végzett, a Horthy-hadseregben mint hivatásos tiszt teljesített szolgálatot... és javasolja rendfokozatának megvonását! (Ez 1958 májusában a „H. M. Elvtárs 0300 sz. parancsa alapján” be is következett: Petneházy Imre őrnagyot lefokozták – A Szolgálati adatlap záradéka.) Képzési eredményei, kitüntetései, elismerései (hátszági parancsnoki dicséret sport- és anyagi tiszti működéséért, dicsérő elismerés hadiszalagon, I. oszt. tűzkereszt, 15 évi szolgálati jelvény... stb.) bizonyítják, hogy Petneházy Imre kiváló katona volt.

Az 1932-ben olimpiai teljesítményéért kapott honvédelmi miniszteri dicséret átvezet bennünket sportolói pályafutásához. 1927-ben hatodik lett az első magyarországi öttusaversenyen, amelyet a Ludovika Akadémia rendezett. A viadal kilenc napig tartott, a versenyszámok között egy-egy nap pihenővel. (Az első tíz helyezett a Ludovika Akadémia növendéke, a LASE sportolója volt.) „Akkoriban – írja Somfay Elemér⁴ – az öttusasporthoz bevezetése, megkedveltetése és irányítása, az edzéslehetőségek... a honvédség kezében voltak. Ez a tevékenység meglehetősen gyümölcsözőnek bizonyult: az öttusa több évtizeden át Magyarország egyik sikersportága lett.” (Somfay Elemér huszonnyolcszoros magyar atlétikai bajnok, hármasugrásban angol bajnok, az 1924-es párizsi olimpián ötpróbában

ezüstérmes. Azonban sérülése véget vetett atlétikai pályafutásának. Harminchárom évesen (!) tért át az öttusára. A Los Angeles-i olimpián a 7. helyen végzett.) Az edzéseken felhasznált lőszer, fegyver, uszodajegy, a lovagló- és vívófelszerelés költségeit a sportolónak kellett fizetniük. A '30-as esztendőkből évente egy versenyt rendeztek, Petneházy Imre tizenháromban indult, négyet megnyert, kétszer második lett. 1930-ban a katonatisztek mérkőzésén is a szegedi 9. honvéd gyalogezred színeiben ő diadalmaskodott, és olimpiai kerettag lett. Öttusázóként sikeresen versenyzett Svédországban, Dániában, Németországban, Franciaországban... eredményesen vett részt sí-, motorkerékpáros, lövészet-, úszó-, vívó-, lovaglóversenyeken. Érdemes rápillantanunk a térképre, hol voltak a parancsörtiszi motorkerékpáros verseny ellenőrző pontjai! Nem akármilyen erőpróbát kellett Petneházy Imrének is teljesítenie: Pápa–Zalaegerszeg–Kőszeg–Győr–Perbál–Nagykovácsi–Budapest, Vérmező.⁵ Igazi all round sportember volt! Az olimpia évében ő lett a Hadsereg Sporthét modern pentathlon (öttusa) számának győztese, így ő is fölszállhatott 1932. július 1-jén Somfay Elemér és Benkő Tibor bajtársaival a tengerentúlra induló hajóra. (A Los Angeles-i csapat tagjait Gömbös Gyula akkori honvédelmi miniszter jelölte ki.) A hajón is minden reggel géplovaglással kezdték az edzésnapot a modern pentathlon lovagjai, délelőtt a célba lövést gyakorolták (Petneházy Imre 195 körrel hajórekordot állított föl), délután úszó- és futóedzést tartottak, egészen a partra szállásig.

Az olimpiai küzdelmekben Petneházy Imre pisztolylovásban érte el a legjobb eredményt.⁶ A magyarok számára a lovaglás hozta a legdrámaibb fordulatokat. Nem jó lovakat soroltak ki nekik. Somfay Elemér bukása következtében öntudatát is elveszítette rövid időre, de miután magához tért, folytatta a versenyzést. Benkő Tibor lova is kitört. Most azonban adjuk át a szót a Budapesti Hírlap tudósítójának: „Legjobbiban azonban Petneházy Imrének szegődött sarkába a balszerencse. Büntetőpont nélkül jutott az utolsó akadályig, ekkor, úgyszólván a cél előtt... lova megriadt, fölágaskodott, majd elbukott, maga alá temetve lovasát. Másfél percig

feküdt Petneházy kábultan, de aztán ismét nyeregbe szállt és folytatta a lovaglást.⁷ Az orrára támaszkodó, szabályos függőhelyzetű lovat, s a nyergétől startfejessel búcsúzó lovasát megcsodálhatta a világsajtó.”⁸

Petneházy Imre 1935-ben újra tagja lett a válogatott keretnek, 2. helyen végzett egy nemzetközi versenyen, bekerült az 1936-os olimpi-

ára készülő csapatba is, de Berlinbe már nem jutott ki. 1945 után elvégezte az OTH tanfolyamát, és tagja lett az országos öttusabizottságnak. (Életírás) Benedek Ferenc idézett könyvében Petneházy Imrét a leghűségesebb modern pentathlonistának nevezte: „aki sokoldalú katonája és sportember volt. Nem ivott, nem dohányzott, csak a hivatását és a nőket szerette!”

Jegyzetek:

¹ Életrészlet, 1951. július 16. Petneházy Imre iratai. T.302/2448. Honvédelmi Minisztérium Hadtörténelmi Intézet és Múzeum Központi Irattár. A továbbiakban Központi Irattár.

² Nyilatkozat, melyet őrnagyként, tehát 1943. május 1. után töltött ki.

³ A marosvásárhelyi Magyar Királyi 27. Székely Honvéd Könnyűhadosztály tiszti és altiszti kara. 1940–1945. www.hungarianarmedforces.com

⁴ www.pentathlon.hu

⁵ Budapesti Hírlap, 1931. július 4. www.adtplus.arcanum.hu

⁶ Benedek Ferenc: Gyűjtogattam?! Az öttusasport tüzét csiholtam. Magyar Öttusa Szövetség, 1992, Dunaprint Kft. A szerző Petneházy Imréről szóló írásához felhasználta dr. Petneházy Ildikónak, Petneházy Imre lányának a följegyzéseit is.

⁷ Budapesti Hírlap 1932. augusztus 4. 6. p. www.adtplus.arcanum

⁸ Benedek Ferenc idézett könyve

A Gyűjtogattam?! című kötet elolvasása után eltűnődtem: Miként alakult Petneházy Imre néhány ludovikás katonája és sporttársának sorsa a világháború után? Vitéz Somogyi Endre altábornagynak, a szervezett magyar öttusasport megalakítójának nyugdíját megvonták, miután hazatért az amerikai fogságból. Családjával együtt kitelepítették, hatvanévesen harangozó munkát vállalt. Vitéz Somfay Elemér nyugdíját is elvesztették, ő is nemkívánatos személy lett a fővárosban. Petneházy Imre másik olimpikon társa, Benkő Tibor Bács megyében gazdálkodott, később építő segédmunkás lett, 1957-ben mondvacsinált vádak alapján hároméves börtönt szenvedett. Vitéz Orbán Nándor, a berlini olimpia 5. helyeztje, a doni katasztrófa túlélője, a háború után mint megbízhatatlan horthysta fuvaros Nagykanizsán. 1956-ban városi nemzetőr parancsnok, neki is köszönhető, hogy a városban elmaradtak a népitételek. A leveretés után mégis hat évet raboskodott Márianosztrán. A '63-as amnesztia után itt-ott edzősködött, majd szőlőt kapált a Balatonboglári Állami Gazdaságban.

Sipeki-Balázs Lajost 1945-ben népellenes büntetéssel vádolták, mert Buda ostrománál meg-

akadályozta egysége átállítását az ellenséghez. Hét évet töltött fegyházban. Kisfaludy-Péter Elemért hadifogsága után internálták, Jós Miklóst családjával együtt kitelepítették, dr. Csáthy Dénest 1949-ben koholt vádakkal letartóztatták, és Kistarcsára internálták, Recskén is raboskodott.

Karácson Lászlót 1959-ben a népköztársaság megdöntésére tett kísérlet vádjával internálták. Benedek Gábor, aki Helsinkiben csapatban olimpiai bajnok, egyéniben ezüstérmes lett, 1957-ben Kelenföldön szódavízgyártó és -szállító. Ferdinándy Gézá, 1956 bajnokát az '59-es világbajnokság után eltiltották a versenyzéstől, egy ideig szénrakodó munkás volt.

Hegedűs Istvánt, a papír húszforintos képének modelljét, egy géppisztolysorozat ölte meg uszodába menet a forradalom idején. Gérecz Attila a váci börtönből való – hazafias kalandfilmbe illő – szökése után a fővárosban, utcai harcban esett el.

Benedek Ferencet, a könyv szerzőjét (ő volt az 1956-os melbourne-i olimpián a magyar öttusacsapat vezetője) is megbüntették.

Az új hatalom *így is* leszámolt a „horthysta” katonatisztekkel.

Szerettem tanulni (Dr. Petneházy Ildikó, 1937, Budapest)

Két és fél éves voltam, amikor a szüleim elváltak. Édesanyámat Illésy Klárának hívták, gyógyszerész volt. Nagypámnak szintén gyógyszerész volt a foglalkozása, nagyanyám háztartásbeli.

Apám jött rendszeresen meglátogatni, időnként nálunk is ebédelt, elfogadható viszonyban volt a nevelőapámmal. Amikor már egy kicsit nagyobb lettem, sokszor elvitt különféle múzeumokba, kiállításokra.

Sokszor megjelent. Három- vagy négyéves lehettem, amikor elkért anyutól három napra. Elvitt valahova vidékre, hova, azt nem tudom. Valamilyen ismerősénél szálltunk meg, aztán kimentünk a légi bemutatóra, amin Horthy is részt vett. Apám ejtőernyővel leugrott a gépből, és nagyon elegánsan éppen a díszemelővel előtt ért földet. Nagy tapsot kapott.

Ötvenhatban is gyalog eljött Kecskemérről, megnézte, épségben vagyunk-e. Megtarthatta nyugalmasított őrnagyi rangját. Amikor az az ötvenes évekbeli cirkusz volt, akkor költöztek második feleségével, Kati néniel Kecskemétre. Nem várták meg a kitelepítést.

Előtte több helyen műszaki rajzolóként dolgozott. Nagyon szépen tudott rajzolni. Nem akart soha katona lenni, de nem volt más megoldás. Petneházy János nagypám táblabíró volt, '24-ben miliáris tbc-ben halt meg. Ez a tbc-nek egy nagyon ronda fajtája, három nap alatt elvitte. Nagyanyám, Hofmeister Dóra ott maradt özvegyen három fiúval. Olyan iskolába kellett nekik menni, ahol nem kellett fizetni.

Sándor nagybátyámat mi Cuki bácsinak hívtuk, mert az volt gyerekkorában a beceneve. Ő volt a keresztapám, a felesége pedig a keresztanyám. Nagyon szerettem őket, sokszor voltam náluk, amikor már Pesten laktak.

Laci bácsi Kazincbarcikán kitanulta az ács- és kőműves szakmát, de ácsként később nem dolgozott. Mindenhol nagyon szerették, mert mindig jókedvű, kedves ember volt. Mulatni is szeretett. Hetente háromszor bridszpartira járt, még nyolcvannal, nyolcvankilenc éves korában is.

Zalán bácsi aranyos ember volt, tényleg nagy mesélő, bár nagy türelem kellett a hallgatásához.

Büszkeséggel tölt el, hogy a Petneházy család tagja vagyok, de kétségtelen, hogy egy csomó hátrányom is származott belőle. Ugyanis osztályidegennek számítottam. A Szent István Gimnáziumba felvettek ugyan, színkitűnő tanuló voltam végig, de mi Újpesten laktunk, és az iskolába járás napi négy órát jelentett volna.

Újpesti gimnáziumi felvételemet egy nagyon szeretetre méltó idős úrnak köszönhettem, aki a geometriatanárunk lett. Meg kellett neki ígérnem, hogy a gimnáziumban is kitűnő leszek, mert csak akkor tud besuvasztani. Ígéreteimet végig megtartottam. Szerettem tanulni.

Érettségi után nevelőapám segítségével felvettek Pécsre, az orvosira. Három évet végeztem Pécsset, aztán hazajöttem Pestre, itt fejeztem be az egyetemet. Kórbonctanra még Pécsset jártam, az harmadévben volt. Soh'sem felejttem el Romhányi professzort. Ő nem engedte meg, hogy kesztyűben boncoljunk. Azt mondta: „A kesztyűn keresztül nem érzik az ember a szövet minőségét.” Ötödévben patológusnak szívesen elmentem volna, de nem volt hely.

Abban az időben a diploma megszerzése után mindenkinek vidékre kellett mennie. Kaposváron kezdtem a pályámat, röntgenesnek vettek föl, de én az „idegre” szerettem volna menni, ahol egy kiváló főorvos dolgozott, aki később a pécsi idegklinikai professzora lett. Két hónap után átkerültem hozzá. Amikor lejárt a kötelező két év, el tudtam helyezkedni egy pesti munkaterápiás intézetben. Elmebetegekkel, később alkoholistákkal foglalkoztam. Szerettem ott dolgozni. Egy idő után elmentem Újpestre, az idegosztályra, hogy meglegyen az idegyógyász szakvizsgám is. Először az elmét tettem le, aztán az ideget. A szakvizsga után visszamentem a munkaterápiás intézetbe. Tizennégy évig dolgoztam ott. Közben divatba jöttek a különféle „pszichológiai gyűlések”, amiket én – a sok beszéd miatt – alig bírtam elviselni. Utána elkerültem a Lipótra, az alkoholelvonó osztályra. Ott is nagyon szerettem lenni, de az osztályt megszüntették, akkor mentem el az ideggondozóba. Végül a kőbányaiban dolgoztam, ott is szerettem. Elsősorban elmebetegeket küldtek oda, ők jöttek gyógyszerért, vagy ki kellett menni házhoz, vagy kórházba küldeni őket... nem volt velük soha bajom. Aztán jöttek, hogy ki vannak borulva, hogy fáj a szívük, meg

rossz a házasságuk... azokhoz nem volt türelmem. Aki a saját életét elrontja, azt nem tudja az elmeorvos helyrehozni. Gyógyszerrel tömni a betegeket nem szerettem. Soha nem dolgoztam női osztályon! A férfi alkoholista is hazudik eleinte, de előbb-utóbb elmondja az igazat. Velük jól kijöttem. Mindenféle csavargóval volt dolgom, de szerettem őket. A munkaterápiás intézet alkoholelvonójába, ahol tulajdonképpen kezdtem, az ország minden részéről jöttek betegek. Nagyon sok bányász is! Ha lemegy az ember a föld alá, és ott tölt éveken át napi nyolc órát... egyáltalán: nyomasztó a sötétség, a mélység, a bezártság... meg kell mondanom, karakán fickók voltak.

**Ezzel a névvel
(Petneházy Imre, Kecskemét, 1952)**

Azt tudtam, hogy apám fogságba esett. Vonaton vitték kelet felé, és a Kárpátok túloldalán szökött meg, Erdélyen keresztül, bujkálva, gyalog jött haza. Elmondta: legjobban arra kellett figyelnie közben, mi van a tornyok tetején: ha ortodox kereszt, akkor nem szabad bemenni a faluba, ha kakas vagy buzogány, akkor igen. Mert akkor református vagy unitárius népek lakják. Ha nem vigyáz, könnyen beleszaladhatott volna egy román faluba is. Arról nem beszélt, hogy Szatmáron kórházban ápolták volna.

Akkoriban, 40 évesen még elég kisportolt lehetett, az öttusa és a kiképzés... minden adottsága megvolt ahhoz, hogy ezt fizikailag véghezvigye. Ha Magyarországon kiderül, hogy szovjet fogságból szökött meg, kegyetlenül visszaviszik. Biztos, hogy ezt valahogy elmismásolta. Utána egy darabig romeltakarítóként dolgozott Pesten, sofőr is volt.

Anyai nagyanyámék Kecskeméten laktak. Szüleim '48 környékén költözhetek oda, hogy megelőzzék a kitelepítést. Akkoriban volt az országban a baloldali fordulat. Kecskeméten lakva apám először Kiskunfélegyházán a Szellőzőgépgyárban kereste egy ideig a kenyerét, később vilamos tervezőként dolgozott Kecskeméten.

Nagyapám a városnál volt, műszaki dolgozat intézett, innen ment nyugdíjba is. Korábban tanított az ipari iskolában – ez valamilyen szakmunkásképző intézmény lehetett az elmondottak

alapján. Gondolom, óraadóként lehetett ott. Gyerekként jó pár embert ismertem – nekem akkor öregeknek tűntek, negyvenévesek lehetek –, akik ha megtudták, ki a nagyapám, rögtön mondták: „Engem is tanított.”

Apám első házassága válással végződött. Első felesége (Ildikó nővérem édesanyja) hozzám utána egy gyógyszerészhez, akit ismertem, meg a lányát is. Hogy miért váltak el, igazából nem tudom. Apám se mondta, csupán annyit tanácsolt egyszer gyerekkoromban, hogy lehetőleg árvaházból nőüljek.

Anyám (született Déry Margit) első férje, akit Varga Lászlónak hívtak, meghalt a háborúban. A nővérem '44 augusztusában született, anyám vele és a nagyszüleimmel menekült Németország felé. Halványan úgy emlékszem, mintha menekülés közben ismerkedtek volna meg a szüleim. Amikor szóba kerültek ezek a dolgok meg az apai nagyszülők átjövetele Újvidékről, én még elég kicsi voltam. Apám halála előtt éveken keresztül súlyos fekvőbeteg volt. Amikor annyi idős lettem, hogy ezeket is megérthettem volna, akkor már ő nem tudott róluk beszélni, akkor sem, ha akart volna. Nagyon kevés dolga maradt meg: a többi között az a címer, amit az olimpián viselt, valamelyik mezéről szedhették le, pár fénykép: Los Angeles felé vívni a hajón, műlovon ülve edzenek, no és az a fénykép, ami bejárta annak idején a világot: lova fejre állt az akadály előtt, ő pedig igyekszik tompítani az esést.

Édesanyám sajnos már nem él, úgyhogy nem tudja elmondani a történeteket. Különösebben életében sem beszélgettünk róluk, neki is elég kellemetlen emlékei lehetnek. Körülbelül ennyit tudok elmondani.

Édesanyám családjáról nem sok mindent tudok, ami adat az ősről van, a családi sírkőről származik, és saját gyerekkori emlékeimből.

Az általam ismert első anyai ős Demcsák András.

A mai Kodály Zoltán Általános Iskola és Gimnázium elődjébe jártam, ahol zenei és „elit” képzésben részesültem. Hat évig tanultam csellón, természetesen tagja voltam a kórusnak, majd a Katona József Gimnázium következett.

A szokásos kettős nevelésben volt részem: az iskolában kisdobos és úttörő, a gimnáziumban két évig KISZ-tag voltam. Mindezt egy horthysta

Demcsák András ¹ sz.: ? – †1918. okt. 18. neje: Kabók Terézia sz.: ? – †1919. jan. 14.		Élt 77 évet Élt 64 évet		
Déry Demcsák József ²	Déry Demcsák Endre ² 1893–1962 neje: Schubert Margit 1900–1971	leánytestvér (Demcsák)	leánytestvér (Demcsák)	Demcsák Mária
	Déry Margit Katalin 1924–2005			
	1. Varga László tűz. fhdgy. sz.: ? – †1944. okt Gyermeük: Varga Katalin (Urbán Károlyné) sz.: 1944. 08. 19. – 2. Petneházy (János Károly) Imre 1905–1972 Gyermeük: Petneházy Imre László 1952. 05. 19.			

¹ A családi emlékek szerint a Felvidékről menekült a hűgával a szabadságharc után körülbelül nyolcévesen (apa felakasztva, teljes vagyonekbobzás). Hűgát Hatvanban befogadták, ő Kecskeméten papi szabó lett a piaristáknál.

² A két fiútestvér magyarosított, az időpontot nem tudom.

tiszt apa és egy horthysta tiszt özvegyének gyerekeként, ezzel a névvel! Előfelvételiként tizenegy hónapig voltam a Magyar Néphadsereg tagja, 1976-tól mérnökként dolgoztam: épületgépészet, később tervezőként (két szakmérnöki után) már épületgépészet, gázépítés, vízépítés.

1988 végétől MDF-tag (rendezőként részvétel az 1989. június 16-i temetésén), mindaddig, míg a tagságom nem szűnt meg: nem voltam hajlandó aláírni a Dávid Ibolya által kiadott hűségnyilatkozatot, így tagságom automatikusan megszűnt. Kilépett belőlem a párt. Azóta sincs másik.

2013 után munkaviszony nélküli tervező 2018. októberig (62,5 éves kor), azóta nyugdíjas vagyok. A magántervezés természetesen most is megy, nagyobb tervezéseket már nem vállalom. Házastársam Kovács Ilona (sz.: 1954. 04. 24., házasságkötés: 1978. 01. 14). 1978. szeptembertől dr. Kovács Ilona orvos, gyermekgyógyász, 1984. 01. 01-től körzeti gyermekgyógyász Veresegyházon.

Három gyermekünk van:

- P. Gyöngyvér (1981. nov.) kertészmérnök, unoka: Nagy Veronika, 2019. márc.
- P. András (1984. dec.) történész
- P. Réka (1988. jan.) tanító, hittanár

Minden gyerekünk Veresegyházán járt általános iskolába, a lányok 5.-től, András 9.-től a Premontrei Szent Norbert Gimnáziumba az érettségiig.

***

Nekem a Petneházy név elsősorban az öszszetartás érzését jelenti. Petneházy Dávid szerepét a magyar történelemben sokan ismerik, de Thököly Imre törökkel tárgyaló követét is Petneházy-nak hívták. Meg kell említenem névrokonomat is, aki akadémikus lett. A Hadtörténelmi Intézet és Múzeum adattárában az I. világháború áldozatai között tíz Petneházyt (y-nal, i-vel) találtam.

Általában évente megtartjuk a „Petneházyvész”-t. Ez döntően apámék (Imre-László-Sándor testvérhármas) leszármazottjait jelenti, de változatos összeállításban el szoktak jönni a másod-, harmadfokú unokatestvérek is. Persze nem mind Petneházyak. A létszám 40-60 fő. (Természetesen telefon, internet, személyes találkozások is – ki-ki kora, szimpátiája szerint.)

A mindennapi életben a családi múlt ismerete inkább biztonságot, valamiféle tartást ad. Legjobban talán akkor, ha tudjuk, hogy saját családtagjaink az évszázadok alatt mennyi jó és rossz között éltek túl mindent ebben az országban, hogy mi itt lehessünk. Nekünk is „csak” ennyit kell tennünk.

* *Részletek A Petneházy-induló. Egy családfa gyökere és ágai című megjelenés előtt álló kötetből.*